

LUCEAFĂRUL

A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată,
Din rude mari împărătești,
O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți
Și mândră-n toate cele,
Cum e Fecioara între sfinți
Și luna între stele.

Din umbra falnicelor bolți
Ea pasul și-l îndreaptă
Lângă fereastră, unde-n colț
Luceafărul așteaptă.

Privea în zare cum pe mări
Răsare și străluce,
Pe mișcătoarele cărări
Corăbii negre duce.

Îl vede azi, îl vede mâni,
Astfel dorința-i gata;
El iar, privind de săptămâni,
Îi cade dragă fata.

Cum ea pe coate-și răzima
Visând ale ei tâmple
De dorul lui și inima
Și sufletu-i se împle.

VEČERNJA ZVIJEZDA

U bajci kanda bijaše,
U neka doba davna,
Prelijepa djeva življaše
Od carskog roda slavna.

I bila je jedinica,
Od sviju ponajslađa;
Ko Gospa među svecima
I među zvijezdjem mlađak.

Iz tame dvora velebnih
Korake lake vije
Do prozora gdje sjajni lik
Večernje zvijezde bdije.

Gleda ga dok nad morem sja,
Vrh obzorja dok brodi,
I uzbibanim stazama
Korablje crne vodi.

Vidi ga danas, sutradne,
Za njim joj želja osta;
I njemu, tjednima je zre,
Djevojka draga posta.

Dok podnmljena čeka tu
I pusti sanak sniva,
U srcu žudnja mori nju,
I duša puna biva.

Și cât de viu s-aprinde el
În orișicare sară,
Spre umbra negrului castel
Când ea o să-i apară.

Și pas cu pas pe urma ei
Alunecă-n odaie,
Țesând cu recile-i scânteii
O mreajă de văpaie.

Și când în pat se-ntinde drept
Copila să se culce,
I-atinge mâinile pe piept,
I-nchide geana dulce;

Și din oglindă luminiș
Pe trupu-i se revarsă,
Pe ochii mari, bătând închiși
Pe fața ei întoarsă.

Ea îl privea cu un surâs,
El tremura-n oglindă,
Căci o urma adânc în vis
De suflet să se prindă.

Iar ea vorbind cu el în somn,
Oftând din greu suspină
»O, dulce-al nopții mele domn,
De ce nu vii tu? Vină!

Cobori în jos, lucefăr blând,
Alunecând pe-o rază,

A kako živ je njegov sjaj
Dok hita svake noći
U crnog dvorca sumračaj
Kad ona ima doći.

I pratiti je krišom zna,
U ložnicu se sliježe,
Te iskricama hladnim tka
Plamene niti mreže.

I mladica dok miruje
U postelju kad pane,
Ruke joj on dodiruje,
Sklapa joj vjeđe sane;

Sa zrcala se sjajan trak
Po snenom licu toči,
Po njenu tijelu nauznak;
Al trepcu krupne oči.

Sa smiješkom ona njega zre,
U zrcalu on strepi;
Kroz duboke je prati sne
Jer joj za dušom hlepi.

A ona zboreć s njim dok spi,
Uzdiše, bolno cvili:
»Gospodar si mi noći ti,
Što ne dođeš, moj mili?

Večernja zvijezdo, dragi moj,
Po zraci dolje sleti;

Pătrunde-n casă și în gând
Și viața-mi luminează!«

El asculta tremurător,
Se aprindea mai tare
Și s-arunca fulgerător,
Se cufunda în mare;

Și apa unde-au fost căzut
În cercuri se rotește,
Și din adânc necunoscut
Un mândru tânăr crește.

Ușor el trece ca pe prag
Pe marginea ferestei
Și ține-n mână un toiag
Încununat cu trestii.

Părea un tânăr voevod
Cu păr de aur moale,
Un vânător giulgi se-ncheie nod
Pe umerele goale.

Iar umbra feței străvezii
E albă ca de ceară –
Un mort frumos cu ochii vii
Ce scânteie-n afară.

»Din sfera mea venii cu greu
Ca să-ți urmez chemarea,
Iar cerul este tatăl meu
Și mumă-mea e marea.

Ca în cămara ta să vin,
Să te privesc de-aproape,

U domu mom i misli stoj,
I život mi rasvijetli!«

On sluša i treperi sav,
Još jačim žarom sine,
Ko munja roni strmoglav
U morske u dubine;

I hladnu vodu njegov pad
U krugovima valja;
Iz bezdana se momak mlad
Iz neznana pomalja.

Ko preko kućnog praga lak
Kroz okvir okna leti,
I drži štap, gospodstva znak,
Ovjenčan tršćem svetim.

Regbi da bješe mlađan knez:
Od suha zlata vlasi,
A modra plašta čvorast vez
Ramena gola krasi.

Al prozirna se lica duh
Ko vosak bijéli, bjelje –
Lijep mrtvac živih očiju
Sto zaiskre od želje.

»Ja teško šir napustih svoj
Da mamni zov ti pratim,
Jer su nebesa otac moj
A more mi je mati.

U sobu da ti dohodim,
Sidoh s vedrinom svoda;

Am coborât cu-al meu senin
Și m-am născut din ape.

O, vin'! odorul meu nespus,
Și lumea ta o lasă;
Eu sunt luceafărul de sus,
Iar tu să-mi fii mireasă.

Colo-n palate de mărgean
Te-oi duce veacuri multe,
Și toată lumea-n ocean
De tine o s-asculte.«

»O, ești frumos, cum numa-n vis
Un înger se arată,
Dară pe calea ce-ai deschis
N-oi merge niciodată;

Străin la vorbă și la port,
Lucești fără de viață,
Căci eu sunt vie, tu ești mort,
Și ochiul tău mă-ngheață.«

Trecu o zi, trecură trei
Și iarăși, noaptea, vine
Luceafărul deasupra ei
Cu razele-i senine.

Ea trebui de el în somn
Aminte să-și aducă
Și dor de-al valurilor domn
De inim-o apucă:

Izbliza da te pohodim,
Porodih se iz voda.

O, neizrečno blago, daj,
Iz svijeta svog odbludi;
Ja sam nebeski proplamsaj,
Ti nevjesta mi budi.

U koraljni ću tebe dom
Na vijeke odvest duge,
Sav svijet u moru dubokom,
Svi će ti biti sluge.«

»O, lijep si kako tek u snu
Anđeo znade doći,
Al niz tu stazu čudesnu
Nikada ne ću poći;

Stran mi je izgled tvoj i zbor
Dok beživotno blijediš,
Jer ja sam živa, ti mrtav stvor,
I očima me lediš.«

I prođe dan, i prođu tri,
Opet se noću vinu
Svjetlonoša i na nju sli
U zrakama vedrinu.

U svojim kanda snovima
Ona je njega zvala,
Žudnja joj srce prožima
Za gospodarom vala:

»Cobori în jos, lucefăr blând,
Alunecând pe-o rază,
Pătrunde-n casă și în gând
Și viața-mi luminează!«

Cum el din cer o auzi,
Se stinse cu durere,
Iar ceru-ncepe a roti
În locul unde piere;

În aer rumene văpăi
Se-ntind pe lumea-ntreagă,
Și din a chaosului văi
Un mândru chip se-ncheagă;

Pe negre vițele-i de păr
Coroana-i arde pare,
Venea plutind în adevăr
Scăldat în foc de soare.

Din negru giulgi se desfășor
Marmoreele brațe,
El vine trist și gânditor
Și palid e la față;

Dar ochii mari și minunați
Lucesc adânc himeric,
Ca două patimi fără saț
Și pline de-ntuneric.

»Din sfera mea venii cu greu
Ca să te-ascult ș-acuma,
Și soarele e tatăl meu,
Iar noaptea-mi este muma.

»Večernja zvijezdo, dragi moj,
Po zraci dolje sleti;
U domu mom i misli stoj,
I život mi rasvijetli!«

I čim je on s nebesa ču,
Od boli sjati presta;
Nebo se ukrug pokrenu
Na mjestu gdje ga nesta;

U zraku plamen u taj hip
Rumenilom dotače
Sav svijet, a jedan divan kip
Iz kaosa se začu;

U vranoj kosi zablista
Na njemu kruna jarka,
I dođe ploveć zaista
U ognju sunca žarka.

Iz crnog plašta digao
Mramorne ruke sprijeda,
Zamišljen, tužan stigao,
I tavana lica blijeda;

Al oči krupne, zvjezdane
Blistaju iz dubine
Ko dvije strasti bezdane,
Nestvarne, pune tmine.

»Ja teško šir napustih svoj
I sada da te pratim,
Jer mi je sunce otac moj,
A noćca mi je mati.

O, vin', odorul meu nespus,
Și lumea ta o lasă;
Eu sunt luceafărul de sus,
Iar tu să-mi fii mireasă.

O, vin', în părul tău bălai
S-anin cununi de stele,
Pe-a mele ceruri să ră sai
Mai mândră decât ele.«

»O, ești frumos cum numa-n vis
Un demon se arată,
Dară pe calea ce-ai deschis
N-oi merge niciodată!

Mă dor de crudul tău amor
A pieptului meu coarde,
Și ochii mari și grei mă dor,
Privirea ta mă arde.«

»Dar cum ai vrea să mă cobor?
Au nu-nțelegi tu oare,
Cum că eu sunt nemuritor,
Și tu ești muritoare?«

»Nu caut vorbe pe ales,
Nici știi cum aș începe –
Deși vorbești pe înțeles,
Eu nu te pot pricepe;

Dar dacă vrei cu crezământ
Să te-ndrăgesc pe tine,
Tu te coboară pe pământ,
Fii muritor ca mine.«

O, neizrečno blago, daj,
Iz svijeta svog odbludi;
Ja sam nebeski proplamsaj,
Ti nevjesta mi budi.

Da zvjezdanim se vijencima
Te plave kose viju,
Da graneš na nebesima,
Ljepša od zvijezda sviju.«

»O, lijep si kako tek u snu
Zloduh je vičan doći,
Al niz tu stazu čudesnu
Nikada ne ću poći!

S ljubavi tvoje strahobne
Pečal mi srce steže,
Kroz oči krupne, čarobne
Tvoj pogled mene žeže.«

»Zar htjela bi da nebesnik
Odozgo k tebi siđe?
Zar ne znaš da sam besmrtnik,
A ti si smrtno biće?«

»Birati riječ ne umijem,
Nit mi je počet lasno –
A tebe ne razumijem,
Premda govoriš jasno;

Al ako želiš iskreno
Da mi se dragost zbudi,
Ti siđi na zemaljsko tlo
I sa mnom smrtnan budi.«

»Tu-mi cei chiar nemurirea mea
În schimb pe-o sărutare,
Dar voi să știi asemenea
Cât te iubesc de tare;

Da, mă voi naște din păcat,
Primind o altă lege;
Cu vecinicia sunt legat,
Ci voi să mă dezlege.«

Și se tot duce... S-a tot dus.
De dragu-unei copile,
S-a rupt din locul lui de sus,
Pierind mai multe zile.

În vremea asta Cătălin,
Viclean copil de casă,
Ce împle cupele cu vin
Mesenilor la masă,

Un paj ce poartă pas cu pas
A-mpărătesii rochii,
Băiat din flori și de pripas,
Dar îndrăzneț cu ochii,

Cu obrăjei ca doi bujori
De rumeni, bată-i vina,
Se furișează pânditor
Privind la Cătălina.

Dar ce frumoasă se făcu
Și mândră, arz-o focul;

»Za jedan cjelov zahtijevaš
Čak besmrtnost da gubim,
Al hoću jednako da znaš
Koliko tebe ljubim;

Primit ću višnji zakon svet,
Iz grijeha ću se rodit;
I premda vječnošću sam spet,
Nje ću se oslobodit.«

I pođe on... I nastavi.
Za ljubav jedne djeve
S mjestom se gore rastavi
Premnoge gubeć dneve.

U doba to sred palače
Katalin, sluga vrijedni,
Što vinom čaše natače
Gostima kad su žedni,

Paž koji uvijek pozorno
Carici skute nosi,
Nahoče, dijete zazorno,
Al okom drsko kosi,

I rumeni mu obrazi,
Do bijesa, ko božuri,
Sve kriomice oblazi,
U Katalinu zuri.

Kakva ljepota, kakav stas,
Ah, odnijela je voda;

Ei Cătălin, acu-i acu
Ca să-ți încerci norocul.

Și-n treacăt o cuprinse lin
Într-un ungher degrabă.
»Da' ce vrei, mări Cătălin?
Ia du-t' de-ți vezi de treabă.«

»Ce voi? Aș vrea să nu mai stai
Pe gânduri totdeauna,
Să râzi mai bine și să-mi dai
O gură, numai una.«

»Dar nici nu știu măcar ce-mi ceri,
Dă-mi pace, fugi departe –
O, de luceafărul din cer
M-a prins un dor de moarte.«

»Dacă nu știi, ți-aș arăta
Din bob în bob amorul,
Ci numai nu te mânia,
Ci stai cu binișorul.

Cum vânătoru-ntinde-n crâng
La păsărele lațul,
Când ți-oi întinde brațul stâng
Să mă cuprinzi cu brațul;

Și ochii tăi nemișcători
Sub ochii mei rămâie...
De te înalț de subțiori
Te-nalță din călcâie;

Când fața mea se pleacă-n jos,
În sus rămâi cu fața,

Hej, Kataline, kucnu čas
Za sreću sad je zgoda.

I on je naglo zagrlu,
U prolazu, nasamo.
»Što hoćeš, ludi Katalin?
Idi za poslom tamo!«

»Što hoću? Htio bih da gnaš
S lica taj izraz ledan;
Da se nasmiješ, da mi daš
Poljubac, samo jedan.«

»Ne znam ni čemu ti si rad,
Ah, daj mi mira, bježi –
Za zvijezdom s neba smrtni jad
Na srcu mome leži.«

»Pa ja ću te uputiti
Kad ne znaš što je ljubav,
Samo se nemoj ljutiti,
Razvedri pogled ubav.

Kao što lovac pjevicu
U krošnji hvata pruglom,
Kad pružim k tebi ljevicu
Ti zagrlu me drugom;

Pozorno oči upravi
U moje iznad sebe,
I na prste se uspravi
Dok ne objumim tebe;

Kad mi se lice nagne k tvom,
Okreni gore lice,

Să ne privim nesăţios
Şi dulce toată viaţa;

Şi ca să-ţi fie pe deplin
Iubirea cunoscută,
Când sărutându-te mă-nclin,
Tu iarăşi mă sărută.«

Ea-l asculta pe copilaş
Uimită şi distrasă,
Şi ruşinos şi drăgălaş,
Mai nu vrea, mai se lasă.

Şi-i zise-ncet: »Încă de mic
Te cunoşteam pe tine,
Şi guraliv şi de nimic,
Te-ai potrivi cu mine...

Dar un luceafăr, răsărit
Din liniştea uitării,
Dă orizon nemărginit
Singurătăţii mării;

Şi tainic genele le plec,
Căci mi le împlă plânsul
Când ale apei valuri trec
Călătorind spre dânsul;

Luceşte c-un amor nespus
Durerea să-mi alunge,
Dar se înalţă tot mai sus,
Ca să nu-l pot ajunge.

Pătrunde trist cu raze reci
Din lumea ce-l desparte...

Da slasti u životu svom
Gledamo netremice;

I kano da su tebi sve
Ljubavne znane čari,
Kad ljubeći te nagnem se,
Cjelov mi ti podari.«

Sva radosna i pažljiva
Sluša što mladić veli,
Pa nježna i bojažljiva
Čas hoće, čas ne želi.

»Još odmalena – reče mu –
Brlbljavi vrag si bio;
Otkad te znam, po nečemu
Meni si bliz i mio...

Al jedan noćnik presjajan
Grane iz zaborava,
I daje obzor beskrajn
Samoći mora plava;

Vjeđe mi tajno poniču,
Jer plaču tugu nijemu,
Kad voden-vali promiču
Putujuć prema njemu;

Ljubavlju blista zamamnom
Da bol mi blaži mnogu,
Al sve je viši nada mnom,
Dosegnut ga ne mogu.

S tracima hladnim doleti
Iz svijeta što ga dalji...

În veci îl voi iubi și-n veci
Va rămânea departe...

De-aceea zilele îmi sunt
Pustii ca niște stepe,
Dar nopțile-s de-un farmec sfânt
Ce-l nu mai pot pricepe.«

»Tu ești copilă, asta e...
Hai și-om fugi în lume,
Doar ni s-or pierde urmele
Și nu ne-or ști de nume,

Căci amândoi vom fi cuminți,
Vom fi vioiși și teferi,
Vei pierde dorul de părinți
Și visul de luceferi.«

Porni luceafărul. Creșteau
În cer a lui aripe,
Și căi de mii de ani treceau
În tot atâtea clipe.

Un cer de stele dedesubt,
Deasupra-i cer de stele –
Părea un fulger nentrupt
Rătăcitor prin ele.

Și din a chaosului văi,
Jur împrejur de sine,
Vedea, ca-n ziua cea de-ntâi,
Cum izvorau lumine;

U vijeke ću ga voljeti,
U vijeke bit će dalji...

Zbog toga su mi dani zar
Svi pusti kao stepe,
Ali ne pojmim blažen čar
Kojim se noći krijepe.«

»Ti si još dijete, ne znaš ti...
Bježimo u svijet, dijete...
Dok nam se trag ne izgubi,
I ime ne zamete;

Jer ćemo tako mudri bit,
I zadovoljni, sretni,
I rod ćeš svoj zaboravit
I san o zvijezdi sjetni.«

Krenu svjetlonoša. Ko sjen
Krilata nebom lijeće,
Po stazi gdje za jedan tren
Protjeće tisućljeće.

Pod njim na nebu zvijezda roj,
Nad njim zvijezda na zvijezdi –
Dok sličan munji nezasloj
On među njima jezdi.

Iz kaosa, iz tajnosti,
Što oko njega vrvi,
Izviru svuda sjajnosti
Ko u dan onaj prvi;

Cum izvorând îl înconjur
Ca niște mări, de-a-notul...
El zboară, gând purtat de dor,
Pân' piere totul, totul;

Căci unde-ajunge nu-i hotar,
Nici ochi spre a cunoaște,
Și vremea-ncearcă în zadar
Din goluri a se naște.

Nu e nimic și totuși e
O sete care-l soarbe,
E un adânc asemenea
Uitării celei oarbe.

»De greul negrei vecinicii,
Părinte, mă dezleagă
Și lăudat pe veci să fii
Pe-a lumii scară-ntreagă;

O, cere-mi, Doamne, orice preț,
Dar dă-mi o altă soarte,
Căci tu izvor ești de vieți
Și dătător de moarte;

Reia-mi al nemuririi nimb
Și focul din privire,
Și pentru toate dă-mi în schimb
O oră de iubire...

Din chaos, Doamne, -am apărut
Și m-aș întoarce-n chaos...
Și din repaos m-am născut.
Mi-e sete de repaos.«

Sa sviju strana raste vir,
Ko sinje more pline...
On leti, bolno žudeć mir,
Da posve, posve zGINE;

Jer nema međe njegov trud,
Ni oka da ga vodi;
Tu vrijeme kuša uzalud
Iz ničeg da se rodi.

Ničega nema, samo žeđ
Nekakva za njim hlepi;
I poput ponora je sved
Zaborav onaj slijepi.

»O roditelju, crni teg
Vječnosti skini s mene,
Da tebi diljem svijeta sveg
U vijekje hvala krene;

Gospode, drugu kob mi daj,
Pa svaku cijenu išti;
Ti si života izviraj,
Ti daješ smrt što ništi;

Oduzmi besmrtn mi vijek,
Iz vida vatru lednu,
A zauzvrat mi podaj tek
Ljubavi uru jednu...

Iz kaosa sam hodio,
U kaos da se vratim...
Iz mira sam se rodio,
Za mirom, Bože, patim.«

»Hyperion, ce din genuni
Răsai c-o-ntreagă lume,
Nu cere semne și minuni
Care n-au chip și nume.

Tu vrei un om să te socoți,
Cu ei să te asameni?
Dar piară oamenii cu toți,
S-ar naște iarăși oameni.

Ei numai doar durează-n vânt
Deșerte idealuri –
Când valuri află un mormânt,
Răsar în urmă valuri;

Ei doar au stele cu noroc
Și prigoniri de soarte,
Noi nu avem nici timp, nici loc,
Și nu cunoaștem moarte.

Din sânul vecinului ieri
Trăiește azi ce moare,
Un soare de s-ar stinge-n cer
S-aprinde iarăși soare;

Părând pe veci a răsări,
Din urmă moartea-l paște,
Căci toți se nasc spre a muri
Și mor spre a se naște.

Iar tu, Hyperion, rămâi
Oriunde ai apune...
Cere-mi cuvântul meu de-ntâi –
Să-ți dau înțelepciune?

»Hiperione, bezdan mrak
S jednim te svijetom poda,
Ne išti čudo sad ni znak
Bez imena, bez roda.

Ti hoćeš sličiti na njih,
Da budeš kao čovjek?
Al jadni ljudi ginu svi,
I rađaju se dovijek.

Na vjetru njihova je dob
Ko pusti ideali –
Kad jedni vali nađu grob,
Naviru drugi vali;

Od sretnih zvijezda žude spas
Sudbinom teškom trti,
Mi mjesto nemamo, ni čas,
Ne poznajemo smrti.

Jučer iz krila vječnosti
Živi da danas mine,
I čim se sunce s neba skri,
Već drugo sunce sine;

Što nasto kanda navijeke
Na koncu smrt ga zgodi,
Jer sve se rađa, sve, da mre
I umre da se rodi.

Ti, višnji sine, ostaješ
Sveudilj jednak sebi...
Išteš li moju prvu riječ –
Da mudrost dadem tebi?

Vrei să dau glas acelei guri,
Ca dup-a ei cântare
Să se ia munții cu păduri
Și insulele-n mare?

Vrei poate-n faptă să arăți
Dreptate și tărie?
Ți-aș da pământul în bucăți
Să-l faci împărăție.

Îți dau catarg lângă catarg,
Oștiri spre a străbate
Pământu-n lung și marea-n larg,
Dar moartea nu se poate...

Și pentru cine vrei să mori?
Întoarce-te, te-ndreaptă
Spre-acel pământ rătăcitor
Și vezi ce te așteaptă.«

În locul lui menit din cer
Hyperion se-ntoarce
Și, ca și-n ziua cea de ieri,
Lumina și-o revarsă.

Căci este sara-n asfințit
Și noaptea o să-nceapă;
Răsare luna liniștit
Și tremurând din apă.

Și împle cu-ale ei scânteii
Cărările din crânguri.

Da dadem glas tim ustima
Što svojim pojem goru
Pokrene skupa s luzima
I otoke u moru?

Želiš li činom odati
Pravdu i veličinu?
Svu ću ti zemlju podati
Da stvoriš carevinu.

I brod ću ti do broda dat,
I vojsku ponajveću,
Morem i kopnom vojuj rat,
Al samo smrti ne ću...

A tek za koga hoćeš mrijet?
Odleti natrag, idi
Nad onaj lutajući svijet
I što te čeka vidi.«

U stalni svoj nebeski stan
Hiperion se vrati;
Ko u jučerašnji će dan
Razlitim svjetlom sjati.

Jer predvečerja skonča slijed
I noć polako stiže;
Treperavi se mjesec blijed
Iz mirne vode diže.

I puni svojim iskrama
Staze kroz šumske hvoje.

Sub șirul lung de mândri tei
Ședeau doi tineri singuri:

»O, lasă-mi capul meu pe sân,
Iubito, să se culce
Sub raza ochiului senin
Și negrăit de dulce;

Cu farmecul luminii reci
Gândirile străbate-mi,
Revarsă liniște de veci
Pe noaptea mea de patimi.

Și de asupra mea rămâi
Dureea mea de-o curmă,
Căci ești iubirea mea de-ntâi
Și visul meu din urmă.«

Hyperion vedea de sus
Uimirea-n a lor față;
Abia un braț pe gât i-a pus
Și ea l-a prins în brațe...

Miroase florile-argintii
Și cad, o dulce ploaie,
Pe creștetele-a doi copii
Cu plete lungi, bălaie.

Ea, îmbătată de amor,
Ridică ochii. Vede
Luceafărul. Și-ncetișor
Dorițele-i încrede:

»Cobori în jos, lucefăr blând,
Alunecând pe-o rază,

Dolje, pod nježnim lipama,
Sjedilo mladih dvoje:

»O, daj na tvoju da mi grud,
Ljubljena, glava padne,
Pod vedre zrake oka tvog
Neiskazano sladne;

Kroz hladne svjetlosti mi čar
Sve misli upokoji,
I razlij vječnog mira dar
Po noći muka mojih.

Nada mnom svita ostani,
Boli mi daj skončanje,
Jer si mi prva ljubav ti
I zadnje moje sanje.«

Promatra zgor Hiperion,
S lica im zanos sija;
Čim zagrlj je rukom on,
Ona se uza nj svija...

Srebrno cvijeće miriše,
O slatki dažde, rosi
Vrh dvoje djece, širi se
Po dugoj, zlatnoj kosi.

Od ljubavi već pijana,
Podiže oči. Gleda
Svjetlonošu. Iz tijana
Želje mu svoje preda:

»Večernja zvijezdo, dragi moj,
Po zraci dolje sleti;

Pătrunde-n codru și în gând,
Norocu-mi luminează!»

El tremură ca alte dăți
În codri și pe dealuri,
Călăuzind singurătăți
De mișcătoare valuri;

Dar nu mai cade ca-n trecut
În mări din tot înaltul
»Ce-ți pasă ție, chip de lut,
Dac-oi fi eu sau altul?

Trăind în cercul vostru strâmt
Norocul vă petrece,
Ci eu în lumea mea mă simt
Nemuritor și rece.«

1883

U šumi toj i misli stoj,
I sreći mojoj svijetil!«

On trepti kao neki put
Po brijezima i šumi,
Pokazujuć samoće put
Valovlju koje šumi;

Al ne pada ko nekada
U mora s te visine:
»Glineni kipe, ili ja
Il drugi, što te brine?

Vaš život riše kratak krug
I sreća vama vlada;
A ja sam svome svijetu drug,
I besmrtnan i hladan.«

1883.